

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 393/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., Advokátska kancelária F., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 5121/2013 až sp. zn. Rvp 5236/2013, ako aj sp. zn. Rvp 5340/2013 a sp. zn. Rvp 5419/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici spisových značiek: 14 NcC 238/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 235/2012 z 11. októbra 2012, 13 NcC 235/2012 z 11. októbra 2012, 2 NcC 333/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 332/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 323/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 331/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 324/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 264/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 263/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 328/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 326/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 325/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 266/2012 z 19. októbra 2012, 3 NcC 300/2012 z 19. októbra 2012, 4 NcC 142/2012 z 12. októbra 2012, 3 NcC 301/2012 z 19. októbra 2012, 4 NcC 141/2012 z 12. októbra 2012, 3 NcC 302/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 268/2012 z 19. októbra 2012, 3 NcC 303/2012 z 19. októbra 2012, 2 NcC 267/2012 z 19. októbra 2012, 4 NcC 140/2012 z 12. októbra 2012, 3 NcC 310/2012 z 19. októbra 2012, 3 NcC 173/2012 z 19. októbra 2012, 3 NcC 293/2012 z 19. októbra 2012, 4 NcC 144/2012 z 12. októbra 2012, 3 NcC 178/2012 z 19. októbra 2012, 3 NcC 294/2012 z 19. októbra 2012, 3 NcC 297/2012 z 19. októbra

2012, 3 NcC 177/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 299/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 298/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 174/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 175/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 176/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 265/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 268/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 269/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 270/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 266/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 267/2012 z 19. októbora 2012, 15 NcC 293/2012 z 30. októbora 2012, 14 NcC 283/2012 z 11. októbora 2012, 14 NcC 277/2012 z 11. októbora 2012, 17 NcC 290/2012 z 11. októbora 2012, 17 NcC 285/2012 z 11. októbora 2012, 15 NcC 289/2012 z 30. októbora 2012, 15 NcC 288/2012 z 30. októbora 2012, 15 NcC 292/2012 z 30. októbora 2012, 3 NcC 311/2012 z 19. októbora 2012, 15 NcC 294/2012 z 30. októbora 2012, 5 NcC 190/2012 zo 16. októbora 2012, 15 NcC 226/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 225/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 224/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 223/2012 z 10. októbora 2012, 16 NcC 565/2012 z 11. októbora 2012, 16 NcC 244/2012 z 11. októbora 2012, 16 NcC 242/2012 z 11. októbora 2012, 3 NcC 315/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 314/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 313/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 312/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 318/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 317/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 316/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 203/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 322/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 321/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 320/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 319/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 208/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 207/2012 z 19. októbora 2012, 3 NcC 206/2012 z 19. októbora 2012, 2 NcC 309/2012 zo 17. októbora 2012, 2 NcC 310/2012 zo 17. októbora 2012, 2 NcC 312/2012 zo 17. októbora 2012, 2 NcC 308/2012 zo 17. októbora 2012, 2 NcC 307/2012 zo 17. októbora 2012, 2 NcC 306/2012 zo 17. októbora 2012, 2 NcC 305/2012 zo 17. októbora 2012, 2 NcC 304/2012 zo 17. októbora 2012, 15 NcC 263/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 262/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 261/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 260/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 271/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 273/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 272/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 253/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 254/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 259/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 258/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 257/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 256/2012 z 10. októbora 2012, 15 NcC 255/2012 z 10. októbora 2012, 4 NcC 131/2012 z 12. októbora 2012, 4 NcC 123/2012

z 12. októbra 2012, 4 NcC 122/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 121/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 120/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 119/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 118/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 170/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 169/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 168/2012 z 12. októbra 2012, 14 NcC 290/2012 z 11. októbra 2012, 2 NcC 174/2012 z 11. októbra 2012, 2 NcC 173/2012 z 11. októbra 2012, 5 NcC 178/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 176/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 174/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 173/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 221/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 233/2012 zo 16. októbra 2012, ako aj 14 NcC 235/2012 z 11. októbra 2012 a 14 NcC 238/2012 z 11. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 5121/2013 až sp. zn. Rvp 5236/2013, ako aj sp. zn. Rvp 5340/2013 a sp. zn. Rvp 5419/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 5121/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. januára 2013 doručených 118 sťažností obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedených pod sp. zn. Rvp 5121/2013 až sp. zn. Rvp 5236/2013, ako aj sp. zn. Rvp 5340/2013 a sp. zn. Rvp 5419/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), ktorých spisové značky sú uvedené v úvode tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté

uznesenia krajského súdu“). Tieto sťažnosti boli doplnené podaniami sťažovateľky doručenými ústavnému súdu 26. februára 2013.

Zo všetkých 118 sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) žaloby, ktorými sa domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, smerujúce proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv zo strany okresného súdu, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Popisom procesných úkonov vykonaných v 118 konaniach vedených pred okresným súdom, v ktorých tak na základe návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora, ako aj žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií došlo zo strany okresného súdu k oneskorenému rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora a k oneskorenému udeleniu poverení na vykonanie exekúcií, sťažovateľka poukázala na to, že práve nesprávny úradný postup okresného súdu poznačený zbytočnými prietáhmi bol dôvodom podania jej žaloby o náhradu škody okresnému súdu, ktorý je zároveň podľa zákona súdom príslušným na prerokovanie a rozhodnutie tejto veci.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala v úvode podaných žalôb *„požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Revúca sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“*.

V rámci odôvodnenia svojich požiadaviek okrem iného poukázala na to, že *„Ak bol sám okresný súd ako štátny orgán škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor“*, a ďalej na to, že

„Nerešpektovaním tejto premisy by došlo k negácii zásady *nemo debet esse iudex in propria causa*“, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol tak, že nevylúčil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania vecí, ktoré sú vedené na okresnom súde a sú označené v úvode týchto sťažností.

Napadnuté uznesenia krajského súdu sú podľa sťažovateľky „nesprávne, zakladajúce zásah do... základných práv, konkrétne:

- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy... t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru..., t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom.“

Sťažovateľka poukazuje tiež na to, že objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresného súdu majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí.

V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnomu záveru, ako krajský súd v napadnutých uzneseniach, a poukázala aj na právne závery obsiahnuté v judikatúre všeobecných súdov napr. Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 NcC 46/2012 zo 17. októbra 2012, judikatúre ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší tieto rozhodnutia krajského súdu a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými rozhodol v jednotlivých konaniach o jej námietkach zaujatosti proti sudcom okresného súdu.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah 118 sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5121/2013 až sp. zn. Rvp 5236/2013, ako aj sp. zn. Rvp 5340/2013 a sp. zn. Rvp 5419/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky

K porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd napadnutými uzneseniami nevyklúčil sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania predmetných vecí napriek tomu, že škoda, ktorú si sťažovateľka uplatnila v podaných žalobách, vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom toho istého okresného súdu.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými)

alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavnoprocených princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 až § 16 OSP). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej prejednávaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti proti sudcom okresného súdu) a vylúčiť nimi označených sudcov z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby (v tomto prípade návrh na vylúčenie všetkých sudcov z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých „všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje“ (I. ÚS 9/00), v dôsledku čoho „do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť iba vtedy, ak by ich rozhodnutia (a im predchádzajúci postup) boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré nebolo napravené ani v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov“ (I. ÚS 24/00). Inými slovami, za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy pomocou riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku, nie je možné domáhať sa ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

Podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi, postupov a judikatúry všeobecného súdnictva sú závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom na podanie odvolania (§ 201 a nasl. OSP), ako aj na podanie dovolania [§ 237 písm. g) OSP (pozri napr. IV. ÚS 26/04, IV. ÚS 201/04)]. Pokiaľ podľa názoru sťažovateľky krajský súd na jej námietky neprihliadal a napadnutými rozhodnutiami rozhodol zjavne neodôvodnene, potom v ďalšom konaní pred všeobecnými súdmi môže postupovať už uvedeným spôsobom.

V tomto prípade v predmetných konaniach teda existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktoré sú povolané na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľky.

Najvyšší súd napr. vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997 inter alia uviedol: *„Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) O. s. p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.“*

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Takýto postup však vylučuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci na preskúmanie sťažovateľkiných námietok na nezákonného sudcu, ktoré smerovali voči napadnutým 118 uzneseniam krajského súdu.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosti sťažovateľky pri ich predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd konštatuje, že vo viacerých veciach sťažovateľka priložila k sťažnosti „plnomocenstvo“, ktoré je udelené obchodnej spoločnosti F., s. r. o., B., a absentuje pri ňom podpis splnomocnenca, ktorý „plnomocenstvo“ prijíma na znak svojho súhlasu. V dôsledku tejto skutočnosti k sťažnostiam doložené splnomocnenia nezodpovedajú dikcii § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde a je neakceptovateľné, aby sťažovateľka, právne zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, opätovne nerešpektovala zákon o ústavnom súde a predkladala naďalej také sťažnosti, ktoré neobsahujú základné náležitosti ustanovené týmto zákonom, hoci bola na túto skutočnosť viackrát upozornená (napr. vo veciach III. ÚS 328/2012, III. ÚS 329/2012, I. ÚS 284/2012, I. ÚS 321/2012 a podobne).

Ústavný súd s poukazom na uvedené skutočnosti, prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti konania, sťažovateľku upozorňuje, že pokiaľ aj naďalej bude podávať typovo zhodné sťažnosti ako v daných veciach, môže ústavný súd využiť možnosť vyplývajúcu z § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde a odmietnutie sťažností neodôvodniť (III. ÚS 500/2013).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2013